

Като отишли въ кжщи, гледатъ — заяка, вързанъ, лежи въ жгъла. Не имъ и дошло на умъ, че това е другъ заякъ.

Изяли, каквото била сготвила стопанката, изпили виното и повели разговоръ. Циганитъ поискали да купятъ заяка. Селянинътъ ужъ го не продавалъ, но склонилъ и имъ го продалъ за десетъ жълтици.

Сутринта циганитъ станали рано, взели заяка и си тръгнали. Когато приближили тѣхното село, най-стариятъ отъ тѣхъ погалилъ заяка по ушитъ и му казалъ:

Селянинътъ пусналъ заяка

— Слушай, Заяко, като вървишъ нататъкъ, ще стигнешъ до нашето село. Щомъ влѣзешъ въ селото, първата кжщичка е моя, втората на Мехмеда, а третата — на Хасана. Ще отидешъ въ тритъ и ще поржчашъ да заколятъ по една кокошка, да разточатъ баница и да напълнятъ по една бѣклица съ вино.

Пуснали циганитъ заяка, а той — подскокъ-подскокъ, — право въ гората.

Стигнали циганитъ въ село, но не намѣрили нито кокошка, нито баница, нито бѣклица съ вино. Циганчетата дори хлѣбъ нѣмали да ядатъ. Запитали циганитъ, не е ли идвалъ заякътъ, но нито поменъ имало отъ него.

На другия день циганитъ се запжтили пакъ при селянина и още отдалечъ се развикали:

— А бе чичо, да не се е върналъ нашиятъ заякъ у васъ?

— Заяка ли? — рекълъ селянинътъ и се усмихналъ. — Той отиде да търси моя конь, дето трима циганина наведнѣжъ носи...

Разбрали циганитъ, че селянинътъ ги надхитрилъ и си заминали посрамени.

И. Василевъ